

AMBER SMITH

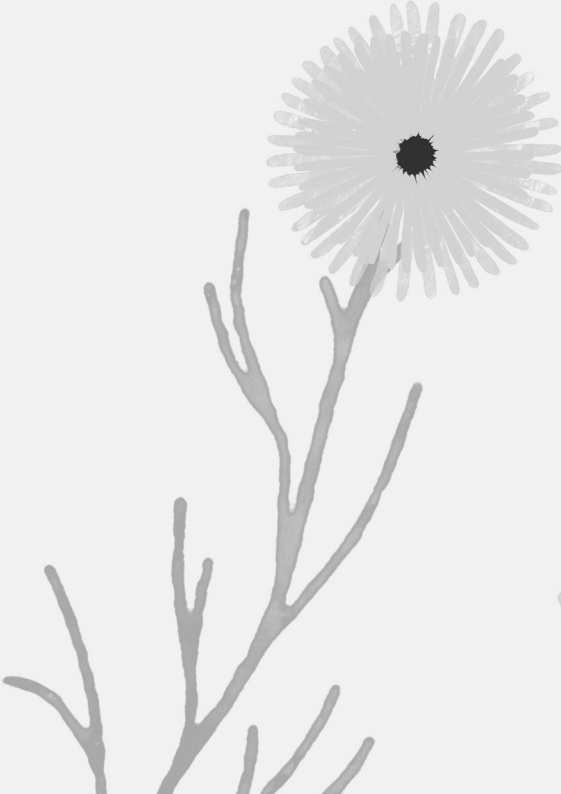
Oysa Ben Eskiden

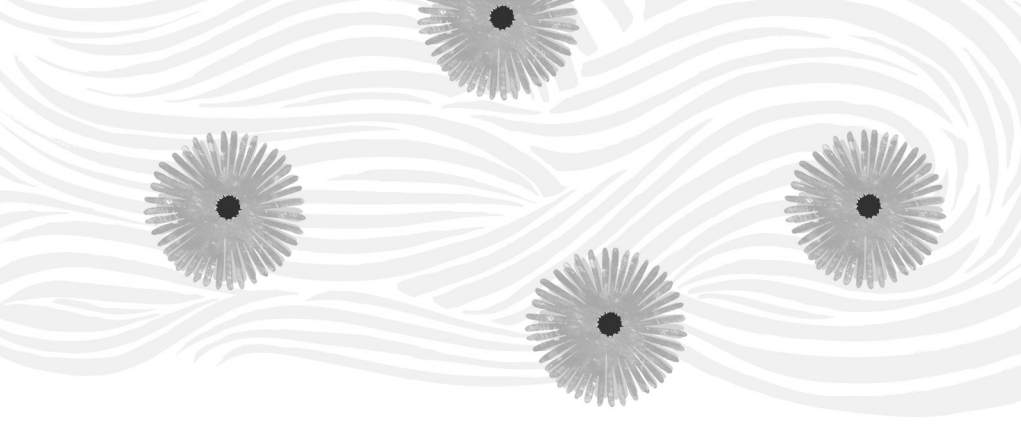
Çeviren
Berke Kılıç

BİRİNCİ

BÖLÜM

Birinci Sınıf

BİLMEDİĞİM BİR SÜRÜ ŞEY VAR. Kapının kapandığını neden duymadığımı bilmiyordum. En baştan o kahrolası kapıyı neden kilitlemediğimi bilmiyordum. Ve ağırlığıyla yatak hareket ettiğinde neden bir şeylerin yanlış, acımasızca yanlış olduğunu fark etmediğimi bilmiyordum. Gözlerimi açıp çarşafımın altına süzüldüğünü gördüğümde neden çılglık atmadığımı bilmiyordum. Ya da henüz şansım varken onunla neden dövüşmediğimi.

Sonrasında orada ne kadar uzanıp kendi kendime telkinde bulunduğumu bilmiyordum: Gözlerini sımsıkı kapat, dene, yalnızca unutmayı dene. Doğru hissettirmeyen her şeyi, bir daha asla doğru olmayacakmış gibi hissettiren şeyleri görmezden gelmeye çalış. Ağzındaki tadı, çarşafların yapışkan nemliliğini, uyluklarına yayılan ateşi, mide bulandırıcı acıyı, o içinden yok edercesine geçerek bir şekilde midene yerleşen mermi gibi şeyi görmezden gel. Hayır, ağlayamazsın. Çünkü ağlanacak bir şey yok. Çünkü sadece rüyaydı, kötü bir rüya, bir kâbus. Gerçek değil. Gerçek değil. Gerçek değil. Düşünüp durduğum şey buydu: *GerçekDeğilGerçekDeğilGerçekDeğil*. Tekrar et, tekrar et, tekrar et. Mantraymış gibi. Duaymış gibi.

Zihnindeki bu görüntüler, bu bir başka yerdeki bir başkasının filmi hiç yok olacak mı, oynamayı bırakacak mı, kâbusum olmaktan vazgeçecek mi bilmiyordum. Gözlerimi tekrar kapadım ama görebildiğim, hissedebildiğim, duyabildiğim yegâne şeyler teni, kolları, bacakları, fazla güçlü elleri, üzerimdeki nefesi, gerilen kaslar, çatlayan kemikler, kırılan bedenler, benim güçsüzleşim, kayboluşumdu. Var olan sadece bunlardı.

Tipik pazar yaygarasına uyanana kadar kaç saat geçti bilmiyordum, çanaklar ve tavalara ocağa vuruluyordu. Pastırma, pankek ve annemin kahvesinden oluşan, kapının altından sızan yemek kokusu. Soğuk hava dalgasının ve fırtınanın gün ortasında bölgeye doğru hareket edeceğini duyuran televizyonun sesi; babamın hava durumu kanalı açıktı. Bulaşık makinesinin çalışma sesi. Sokağın karşısındaki her şeye havlayan köpek her zamanki gibi sebepsiz havlıyordu. Nemli asfaltta çarpan basketbol topunun belli belirsiz sesi ve spor ayakkabıların garajın önündeki yere sürmesi duyuluyordu. Aptal, uykucu banliyömüz, bütün diğer aptal, uykucu banliyöler gibi kendi tutarsızlığına aldırılmaz bir şekilde, bir cumartesi daha olmasını dileyerek ve ev işlerinden, kiliseden, yapılacaklardan ve pazartesi sabahından korkarak sersem gibi uyanıyordu. Hayat akıyor, sadece yaşanıyor, her zamanki gibi devam ediyordu. Normal bir şekilde. Ve uyansam da uyanmasam da hayatın devam edeceği gerçeğinden kurtulamıyordum. Tiksindirecek kadar normal bir şekilde.

Gözlerimi açılmaya zorladığımda yalanların çoktan harekete geçmeye başladığını bilmiyordum. Yutkunmaya çalıştım. Boğazım hassastı. Boğaz ağrısı gibi hissettiriyor, dedim kendime. Hasta olmalıydım, hepsi buydu. Ateşim olmalıydı. Hayal görüyordum. Düzgün düşünmüyordum. Dudaklarıma dokundum. Yandılar. Dilimde de kan tadı vardı. Ama hayır, olamazdı. *Gerçek değil.* Tavana bakarken, “Böyle şeyler hayal ediyorsam ciddi sorunlarım olmalı,” diye düşündüm. Böyle korkunç şeyler. Kevin hakkında. Kevin. Çünkü abimin en yakın arkadaşıydı, teknik olarak o da abim sayılırdı. Ebeveynlerim, ben de dahil herkes

gibi onu severdi ve Kevin asla... asla yapmazdı. İmkânsızdı. Ama ardından ayağa kalkmak için bacaklarımı hareket ettirmeye çalıştım. Ağrıyorlardı... Hayır, kırılmışlar gibi hissediyordum. Çenemse ağzımın içi çürükle doluymuş gibi sızıyordu.

Tekrar gözlerimi kapadım. Derin bir nefes aldım. Uzanıp bedenime dokundum. İç çamaşırım yoktu. Öyle hızlı kalktım ki kemiklerim yaşlıymışım gibi inledi. Bakmaya korkuyordum. Ama oradalar; haftanın günleri temalı iç çamaşırlarım top hâlinde yerde duruyordu. Dün cumartesi olsa da yerdekiler salı çamaşırlarımdı çünkü, eh, kim ne diyecekti ki? Onları dün giyerken böyle düşünüyordum. Ve artık emindim; olmuştu. Gerçekten olmuştu. Bedenimin merkezindeki, içimin derinliklerindeki o ağrı tam o sırada yeniden işkencesine başladı. Örtüyü fırlattım. Kollarımda, kalçamda ve kasıklarımın diz kapağı şeklinde bereler vardı. Ve çarşafarımda, yorganımda, bacaklarımda kan lekeleri vardı.

Ama bunun sıradan bir pazar günü olması gerekiyordu.

Uyanıp giyinmem, sonra ailemle kahvaltı yapmak üzere sofraya oturmam gerekiyordu. Kahvaltıdan sonra ise hemen yatak odama gidip cuma günü bitirmedığım ev ödevimi bitirmem, geometriye fazladan odaklanmam gerekiyordu. Bandoda öğrendiğim yeni şarkının üzerinden geçmem, en yakın arkadaşım Mara'yı aramam, belki sonra onun evine gitmem ve daha bir sürü aptal, anlamsız şey yapmam gerekiyordu.

Ancak bunlar bugün olmayacaktı; yatağımın oturup inamayarak lekeli tenime bakarken, ağzıma bastırduğım elim titrerken bunu biliyordum.

Yatak odamın kapısı iki kere tıklatıldı. Zıpladım.

"Edy, uyandın mı?" diye seslendi annem. Ağzımı açtım fakat sanki biri boğazımdan aşağı hidroklorik asit dökmüş de bir daha konuşamayacakmışım gibi hissediyorum. Tak, tak, tak: "Eden, kahvaltı!" Geceliğimi alelacele yapabildiğim kadar aşağı çektim ama onun üzerine de kan bulaşmıştı.

"Anne?" En sonunda cevap verdim, sesim cızırtılı ve korkunçtu.

Kapıyı araladı. Bana bakarken gözü ânında kana takıldı. “Tanrım,” diye inledi içeri girip kapıyı arkasından hemen kaparken.

“Anne, ben...” Ama o korkunç ama söylenmesi gereken kelimeleri nasıl söyleyecektim?

“Ah, Edy.” İç çekerek başını bana doğru döndürdü ve üzüntüyle gülümsedi. “Sorun değil.”

“Ne...” diye başladım. Nasıl sorun olmazdı, hangi akla hizmet sorun olmazdı?

“Bazen sen beklemiyorken oluverir.” Odanın içinde hızla do-laştı, odayı toplarladı ve âdet, takvimler ve günleri saymaktan bahsederken bana doğru düzgün bakmadı bile. “Herkesin başına gelir. O yüzden sana takip etmen gerektiğini söylemiştim. Öyle olursa bu tür... sürprizlerle baş etmek zorunda kalmazsın. Hazırlıklı olabilirsin.”

Demek olan bitenin bundan ibaret olduğunu düşünüyordu.

Televizyonda, anlatmanız gerektiğini belirten yeterince film izlemiştim. Anlatmanız gerekiyordu. “Ama...”

“Niye duşa girmiyorsun, tatlım?” diye sözümü kesti. “Ben burayı... şey...” söze başlayıp koluyla geniş bir çember yaparak odayı gösterirken kelimeyi düşündü, “bu karmaşayı hallederim.”

Bu karmaşa. Tanrım, ya şimdi söyleyecektim ya da hiçbir zaman. Ya şimdi ya da asla. Şimdiyi seçtim. “Anne,” diye denedim tekrar.

“Utanma,” dedi gülerek. “Sorun yok, gerçekten, söz veriyorum.” Önümde durdu, her zamankinden daha da uzun görünüyordu, bana bornozumu verirken salı külotumun ayağının dibinde buruşuk hâlde durduğundan bihaberdi.

“Anne, Kevin...” diye başladım ama ismini ağzıma almak bende kusma isteği uyandırdı.

“Endişelenme, Edy. Abinle arka taraftalar. Basketbol oynuyorlar. Babansa her zamanki gibi televizyona yapışmış hâlde. Kimse seni görmeyecek. Hadi git. Üzerine bunu giy.”

Kafamı kaldırıp anneme bakarken kendimi küçücük hissettim. Kevin'ın sesi kafamda fırtına gibi dönüyor, nefesi tenime değerken, *Kimse sana inanmayacak. Biliyorsun. Hiç kimse. Hiçbir zaman,* diyordu.

Sonra annem bornozu bana doğru salladı, benim düşünmeme gerek bile kalmayacak bir yalanı teklif ediyordu. Gözünde o sabırsız bugün-tatil-ve-buna-zamanım-yok bakışı belirmeye başladı. Belli ki benim bir an önce gitmemin vakti gelmişti, böylece bu karmaşayı halledebilecekti. Ve belli ki kimse beni duymayacaktı. Kimse beni görmeyecekti, o da bunu biliyordu. Kevin işlerin nasıl yürüdüğünü bilecek kadar uzun süre burada kalmıştı.

Her yerim kırılmamış gibi görünmeye çalışarak kalktım. Salı çamaşırını yatağın altına tekmeledim ki annem bulup meraklanmasın. Bornozumu aldım. Yalanı aldım. Lekeli çarşafı –kanıtı– toplayan anneme bakarken, şimdi olmayacaksa hiçbir zaman olmayacağını bir şekilde biliyordum. Çünkü Kevin haklıydı, kimse bana inanmazdı. Tabii ki inanmazlardı. Asla.

Banyoda dikkatlice geceliğimden sıyrıldım, top hâline getirip lavabonun altındaki çöp kutusuna sıkıştırırken kendimden kol mesafesinde uzaklaştırdım. Gözlüğümü düzelterip kendimi yakından inceledim. Boğazımda parmaklarının şeklinde birkaç hafif iz vardı. Ama vücudumdakilere göre oldukça küçüklerdi. Yüzümde bir şey yoktu. Yalnızca sol gözümün altında iki yaz önceki bisiklet kazasından kalma beş santimlik bir iz vardı. Saçım normalden biraz daha fenaydı ama temelde aynı görünüyordum, atlatabilirdim.

Belki morlukları silebilirim diye bütün vücudumu sertçe ovaladığım hâlde hâlâ kendimi kirli hissederek duştan çıktığımda karşımdaydı. Yemek odamdaki mutfak masamda abim, babam ve annemle birlikte oturuyor, benim bardağımdan benim meyve suyum içiyordu, ağzı her gün kullanmak zorunda olacağım bardağın üzerindeydi. Pek yakında diğerlerinden farkı kalmaya-

cak olan bir çatalın üzerindeydi. Parmak izleri yalnızca vücudunun her santiminde değil, aynı zamanda bu evde, hayatımda, dünyadaydı; her şeye bulaşmıştı.

Caelin ben dikkatle yemek odasına yaklaşırken başını kaldırıp gözlerini kısarak bana baktı. Görebiliyordu. Anında göreceğini biliyordum. Eğer biri farkına varacaksa, eğer birine güveneceksem o da abimdi. “Pekâlâ, şu an hakikaten tuhaf ve gergin davranıyorsun,” dedi. Anlayabilirdi çünkü her zaman beni kendimden daha iyi tanımıştı.

O yüzden orada durup bu konuda bir şeyler yapmasını bekledim. Çatalını bırakıp ayağa kalkmasını, beni yanına çekerek kolumdan tutup arka bahçeye götürmesini ve ne olduğunu sormasını bekledim. Ona Kevin’ın bana ne yaptığını anlatacaktım, o da abiliğini gösterip, *Merak etme, Edy, ben çaresine bakacağım*, diyecekti. Bana bulaşan diğer herkese yaptığı gibi. Ve eve koşarak dönecek ve Kevin’a kendi tereyağı bıçağını saplayacaktı.

Ama öyle olmadı.

Tek yaptığı orada oturmak oldu. Beni izledi. Ardından ağzı yavaşça kendi aramızda şaka yaptığımızda olduğu gibi büküldü, sırtışa dönüştü, benim bir karşılık, bir işaret vermemi ya da belki ebeveynlerimizle gizlice dalga geçmeye çalışıyormuşum gibi gülmeye başlamamı bekledi. Ama karşılık almadı. O yüzden yalnızca omuz silkip tabağına, pankekinden büyük bir dilim kesmeye geri döndü. Orada, donmuş bir şekilde koridorda dikilirken karnımdaki mermi daha derine itildi.

“Cidden, neye bakıyorsun sen?” Ağzı pankekle doluyken, yıllar içinde mükemmelleşmiş tanıdık, abimsi sen-dünyadaki-en-aptal-insansın sesiyle geveledi.

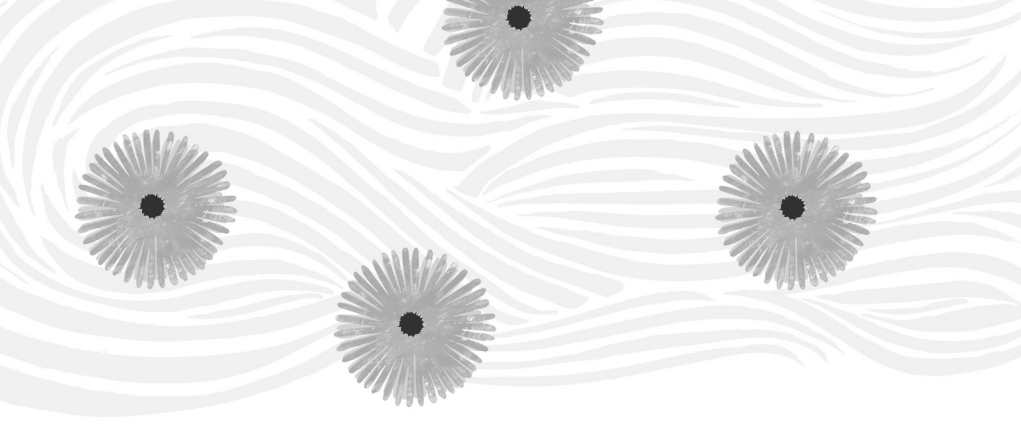
O sırada Kevin başını kaldırıp bakmadı bile. Tehdit edici bakışlar yoktu. Uyarı hareketleri yoktu, hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey olmamış gibiydi. Her zamanki havalı, tanımazlık ifadesini takınmıştı. Sanki hâlâ Caelin’in berbat saçlı, çilli, birinci sınıf bando ineği, klarnet kılıfıyla peşlerine takılan şapşal, küçük kız kardeşiydim. Ama ben artık o değildim. Artık o olmak bile iste-

miyordum. O kız çok saftı, salaktı, böyle bir şeyin olmasına izin verecek türden bir kızdı.

“Hadi, Minnie,” dedi babam takma adımı kullanarak. Minnie, Minnie Fare’den geliyordu çünkü çok sessizdim. Masadaki yiyecekleri işaret etti. “Otur. Her şey soğuyor.”

Fare kızları olarak, eğri gözlüğüm burnumun ucuna kaymış hâlde rolümü oynamamı bekleyen sekiz gözün dikkatli bakışları altında karşılırlarına otururken en sonunda her şeyi anladım. Önceki on dört yıl kostümlü prova gibiydi, çenemi nasıl kapamam gerektiği öğrenmem için bir hazırlıktı. Kevin, dudakları neredeyse benimkilere değerken fısıldayarak konuşmuştu: *Ağzını kapalı tutacaksın*. Önceki gece bu bir emir, buyruktu. Bugünse sadece gerçektir.

Gözlüğümü yukarı ittim. Karnımdaki, sahne korkusuna benzer ağrıyla yavaşça, dikkatlice hareket ettim. İçimde ve dışımda, vücudumun her parçası zonklamıyormuş, nabız gibi atmıyormuş gibi davranmaya çalıştım. Daha önceki sayılamayacak kadar fazla aile yemeğinde olduğu gibi Kevin’ın yanına oturdum. Çünkü biz onu aileden sayıyorduk, annem bunu defalarca söylemişti. Her zaman davetliydi. Her zaman.

KAHVALTIDAN SONRA EVİ bir sessizlik kaplamıştı. Caelin, Kevin’la beraber eski takım arkadaşlarıyla basketbol oynamak üzere çıkmıştı. Babamın, anneme Noel’de aldığı duş başlığını takması için hırdavatçıdan özel bir çeşit İngiliz anahtarı alması gerekmişti. Annem ise odasında Yeni Yıl kartlarının üzerine adres yazmakla meşguldü.

Ben de oturma odasında camdan dışarı bakıyordum.

Bir dizi Noel ışığı garaja dizilmiş, gri sabah ışığında garip garip titreşiyordu. Bulutlar birbirinin üzerine sonsuza kadar uzanırcasına yığılmıştı, gökyüzü üzerimizde kapanıyordu. Yan evdeki dev Noel Baba, daha çok havası söndüğünden, komşumuzun beyaz çimenliğinde ileri geri, yavaş, hastalıklı, zombi gibi bir ses çıkararak sallanıyordu. *Oz Büyücüsü*’ndeki o her şeyin siyah-beyazdan renkliye dönüştüğü sahne gibi hissettiriyordu. Tabii daha çok tam tersi gibiydi. Sanki hep her şeyin renkli olduğunu düşünmüştüm de aslında siyah-beyazlardı. Artık bunu görebiliyordum.

“İyi misin, Edy?” Annem aniden elinde bir yığın zarfla ortaya çıktı.

Cevap olarak omuz silktim ama fark ettiğini bile zannetmiyordum.

Bir arabanın köşedeki dur levhasının yanından geçmesini izledim. Sürücü orada biri var mı yok mu diye doğru düzgün kontrol bile etmedi. İnsanların araba kazalarını evlerinin iki kilometre ötesinde yaşadıklarına dair söylenenleri düşündüm. Belki her şey çok tanıdık olduğu içindi, dikkat etmiyordun. Farklı, yanlış ya da tehlikeli olan o tek bir şeyi fark etmiyordun. *Belki de bana olan da buydu*, diye düşündüm.

“Ne düşünüyorum biliyor musun?” Caelin yazın okul için gittiğinden beri benim üzerimde kullandığı o ses tonunu kullanıyordu. “Bence sen abin evdeyken seninle çok fazla vakit geçirmedi diye ona kızgınsın.” Tekrar konuşmaya başlamadan önce haksız olduğunu söylememi beklemedi. Ona asıl kızgın olanın kendisi olduğunu söylememi. “Sadece senin olmasını istediğini biliyorum. Eskisi gibi. Ama o büyüyor, ikiniz de büyüyörsunuz. O artık üniversiteye gidiyor, Edy.”

“Bunu biliyorum...” demeye başladım ama araya girdi.

“Evdeyken arkadaşlarını görmek istemesi gayet normal, biliyorsun.”

İşin aslı, Caelin burada değilken hiçbirimiz birbirimizin yanında nasıl davranmamız gerektiğini bilmiyorduk. Sanki bir anda yabancıya dönüşmüştük. Caelin yapıştırıcımızdı. Bize bir amaç, bir sebep, bir arada olmak için bir yol sunuyordu. Çünkü artık ona basketbol maçlarında tezahürat etmeyeceksek birlikte ne yapacaktık? O bizi günlük aktiviteleriyle keyiflendirmezken mutfak masası konuşmalarımız nasıl olmalıydı? Ben kesinlikle onun yerini tutamazdım, bunu herkes biliyordu. Benim bitip tükenmeyen, hayattan büyük bir heyecan duyan Caelin McCrorey’yle karşılaşılacak neyim vardı ki? Başta ayarlama yapıyoruz sanmıştım. Ama şimdi bu durumdaydık. Babam etrafta başka bir erkek yokken kayıptı. Annem, Caelin tüm zamanını ve dikkatini alıkoymadan kendi kendine ne yapacağını bilmiyordu. Bense... Ben sadece en iyi arkadaşımı geri istiyordum. Basitti ama karışıktı.

“Sen de biraz dışarı açılсан iyi edersin,” diye devam etti, elindeki mektup tomarını sallayarak. “Birkaç yeni arkadaş edin. Artık resmî olarak yeni yıldayız.” Gülümsedi. Ama ben gülümsemedim. “Edy, Mara’nın harika olduğunu düşündüğümü biliyorsun, sana iyi bir arkadaş oldu ama insan birden fazla arkadaş edinebilir.”

Ayağa kalkıp yanından geçerek mutfığa girdim. Kendime bir bardak su doldurdum, yalnızca annemden, bu konuşmanın anlamsızlığından ve kafamda çarpışan sonsuz karmaşa yığını düşüncelerden başka bir şeye, herhangi bir şeye odaklanabilmek için.

Mutfak tezgâhında yanımda durdu. Yüzümün yan tarafına baktığını hissedebiliyordum. Derimi yüzmek istememe neden oluyordu. Annem, her zaman yaptığı gibi perçemlerimi kulağımın arkasına sıkıştırmak üzere uzandı. Ama geri çekildim. Bilecek değil. Ya da belki de bilerek. Emin değildim. Onu incittiğimi biliyordum. Özür dilemek için ağzımı araladım ancak ağzımdan çıkan, “Burası çok sıcak. Ben dışarı çıkıyorum,” oldu.

“Pe-ki,” dedi yavaşça, kafası karışmış bir hâlde.

Ayaklarım ondan çabucak uzaklaştı. Kapının yanındaki askıdan montumu aldım, botlarımı giydim ve arka bahçeye çıktım. Tahta salıncak oturaklarından birindeki kırı temizledim. Vücudumdaki berelerin soğuk ahşap ve metal zincirlerin üzerinde kabardığını hissedebiliyordum. Sadece bir saniyeliğine oturmak, nefes almak ve her şeyin bu hâle nasıl geldiğini anlamak istiyordum. Şimdi ne yapmam gerektiğini düşünmek istiyordum.

Gözlerimi sımsıkı kapadım, parmaklarımı birbirine doladım ve bunu muhtemelen gerektiği kadar yapmıyor olsam da dua ettim, hayatımda hiç etmediğim kadar dua ettim. Bir şekilde bunun yaşanmamış olması için. Uyanmak ve bu kez dün gece olanlar hiç olmamış gibi bu sabaha geri dönmek için.

Onunla masada oturduğumuzu hatırlıyordum. Monopoly oynamıştık. Bir şey yoktu gerçi. Yanlış görünen bir şey olmamıştı. Aslında bana karşı iyiydi. Sanki benden... hoşlanıyormuş

gibi davranıyordu. Caelin'in küçük kız kardeşinden daha fazlasıymışım gibi. Gerçek bir insanmışım gibi. Bir çocuk değil de bir kadınmışım gibi. Yatağa mutlu gitmiştim. Onu düşünerek gitmiştim. Ama daha sonra hatırladığım şey o üzerime çıkarken uyandığımdı, elini ağzıma koymuş, *sesçikarmasesçikarmasesçikarma* diye fısıldamıştı. Ve her şey çok hızlı gelişmişti. Bunların hepsi sonunda uyanacağım bir rüya olabilirdi, böylece hâlâ yatağımda güvende olurdum. Bu çok daha mantıklı olurdu. Ve hiçbir şey yanlış olmazdı. Hiçbir şey farklı olmazdı. Hâlâ yatağımda olurdum ve orada kötü hiçbir şey olmazdı.

"Uyan." Galiba yüksek sesle fısıldamıştım bunu. Tanrım, uyan artık. Uyan, Edy!

"Eden!" diye seslendi biri.

Gözlerim bir anda açıldı. Etrafa bakarken kalbim midemdeki kuyunun içine düştü. Çünkü yatağımda değildim. Arka bahçe-deki salıncakta, parmaklarım hissizleşmiş ve metal zincirlere sıkıca dolanmış hâlde oturuyordum.

"Ne yapıyorsun, atomları mı parçalıyorsun orada sen?" diye bağırdı abim arka kapıdan. "Burada durmuş yüzüncü keredir sana sesleniyorum."

Bana doğru yürüdü, adımları geniş, hızlı ve emindi, taze kar ayakları altında kolayca eziliyordu. Daha dik oturup ellerimi kucağıma koyarak bedenimin bana nasıl yanlış hissettirdiğini çaktırmamaya çalıştım.

"Ee, Edy," diye başladı Caelin, yanımdaki salıncağa otururken. "Bana kızgın olduğunu duyдум."

Gülümsemeye, kendimin en iyi taklidini yapmaya çalıştım. "Dur da bunu sana kimin söylediğini tahmin edeyim."

"Seninle çok fazla zaman geçiremediğim için kızgın olduğunu söyledi." Yarım gülümsemesi anneme yarı yarıya inandığını gösteriyordu.

"Hayır, ondan değil."

"Peki ama tuhaf davranıyorsun." Kolumu dirseğiyle dürttü ve gülümseyerek, "Sana göre bile," diye ekledi.

Belki de elime geçmiş bir fırsattı bu. Söylersem Kevin beni gerçekten öldürür müydü, öldürebilir miydi? Yapabilirdi. İsterse yapabileceğine inandırmıştı beni. Ama şu anda burada değildi. Burada olan Caelin'di. Beni korumak, benim tarafımı tutmak için.

"Caelin, lütfen yarın gitme," deyiverdim birden. Ani bir baskı beni ele geçirmişti sanki. "Okula geri dönme. Beni bırakma, olur mu? Lütfen," diye yalvardım ona, gözyaşlarım dökülmek üzereydi.

"Ne?" diye sordu. Sesi neredeyse kahkaha atacak gibiydi. "Bu nereden çıktı şimdi? Geri dönmem gerek, Edy... Başka şansım yok. Bunu biliyorsun."

"Evet, var, bir şansın var. Burada okula gidersin... Buradaki bursu kazanmıştın, unuttun mu?"

"Ama o bursu kabul etmedim." Durakladı, bana emin değilmiş gibi baktı. "Bak, ne söylememi beklediğini bilmiyorum. Ciddi misin sen?"

"Sadece gitmeni istemiyorum."

"Pekâlâ, hadi diyelim ki kalıyorum. Tamam mı? Ama bir düşün, okulu ne yapacağım? Yılın tam ortasıyım. Her şeyim orada. Kız arkadaşım orada. Hayatım artık orada, Edy. Takılam diye ya da her ne istiyorsan onun için her şeyi bırakıp eve dönemem."

"Onu demek istemedim. Çocukmuşum gibi konuşma benimle," dedim ona sessizce.

"Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama sen çocuksun, Edy." Gülümseyerek omzuma vurdu. "Ayrıca, Kevin'a ne olacak? Oda arkadaşımız. Arabayı ortak kullanıyoruz. Faturaları ortak öduyoruz... Her şeyimiz ortak. Şu anda bir nevi birbirimize bağlıyız, Edy. Yetişkin meseleleri. Bilirsin ya?"

"Ben de sana bağlıyım... Sana ihtiyacım var."

"Ne zamandan beri?" dedi gülerek.

"Komik değil. Sen benim kardeşimsin, Kevin'ın değil," derken neredeyse bağırmıştım, sesim titremişti.

“Tamam, tamam.” Gözlerini devirdi. “Anlaşılan o ki yeni yıl kararlarının arasında espri anlayışından vazgeçmek var,” dedi, sonra da söylemek istediğini söyledi diye konuşma bitmiş gibi ayağa kalktı. “Hadi gel, içeri girelim.” Elini uzattı. Ayaklarım kara sımsıkı kök salmış gibi hissettim. Bacaklarım her zamanki gibi içgüdüsel olarak Caelin’i takip etti. Ellerim ona doğru kalktı. Fakat tam parmaklarım onun avucuna dokunmak üzereyken içimde bir şey çat diye kapandı. Fiziksel olarak kapandı. Eğer bedenim bir makine olsaydı, içimdeki çarklar sıkışıp durmuş olurdu; aynen bu şekilde kaslarım kısa devre yaptı ve bedenimin hareket etmesini engelledi.

“Hayır.” Kesin bir şekilde, sesim bir başkasına aitmiş gibi konuşmuştum.

Caelin orada durup bana baktı. Kafası karışmıştı çünkü ona hayatım boyunca bir kere bile hayır dememiştim. Diğer bacağına ağırlık verip bir köpek gibi başını hafifçe döndürdü. Bir şişirimsilik havayı gülümseyen dudaklarından dışarı verip ağzını açtı. Ama aklının üreteceği ukala yorum her neyse onu yapmasına izin veremezdim.

“Anlamıyorsun!” Dişlerim kenetlenmiş olmasaydı bunu bağıarak söyledim.

“Neyi anlamıyorum?” diye sordu, sesi bir oktav yükseldi ve olanları ona anlatması gereken biri varmış gibi etrafına bakındı.

“Senin kardeşin benim.” Sözcüklerin boğazımdan birer çığ gibi düştüğünü hissettim. “Kevin değil!”

“Senin sorunun ne? Bunu biliyorum herhalde!”

Ayaklandım, gerçeği bilmeden çekip gitmesine izin veremezdim. “Eğer biliyorsan, o zaman neden hâlâ burada? Neden onu peşinden getirip duruyorsun? Kendi ailesi var onun!” Sesim gücünü kaybetti ve gözyaşlarımın dökülmesini engelleyemedim.

“Daha önce onun etrafta olmasıyla sorunun olmamıştı. Hatta neredeyse tam tersiydi.” Cümle havada bir yankı gibi asılı kaldı. Kafamı kaldırıp ona baktım. Gözyaşlarımdan görüşüm bulanıklaşmış olsa da sinirli olduğunu görebiliyordum.

“Tam tersi derken” –titredim– “ne demek istiyorsun?”

“Yani diyorum ki, belki de şu genç kız hoşlantısı olayını bırakmanın zamanı geldi. Bir yere kadar sevimliydi, Edy, hatta eğlenceliydi ama artık canlılığını yitirdi, sence de öyle değil mi? Açık bir şekilde seni, ne bileyim, kaba falan hâle getiriyor. Kendin gibi davranmıyorsun.” Ve daha çok kendine konuşur gibi ekledi, “Aslında böyle olacağını tahmin etmeliydim. Komik çünkü daha geçen gün Kevin’la bu konu hakkında konuşuyorduk.”

“Ne?” Nefes aldım. Sesim yeterince güçlü çıkmamıştı. Buna inanamıyordum. Bunu yaptığına gerçekten inanamıyorum. Abimi, gerçek dostumu, müttefikimi benim aleyhime çevirmişti.

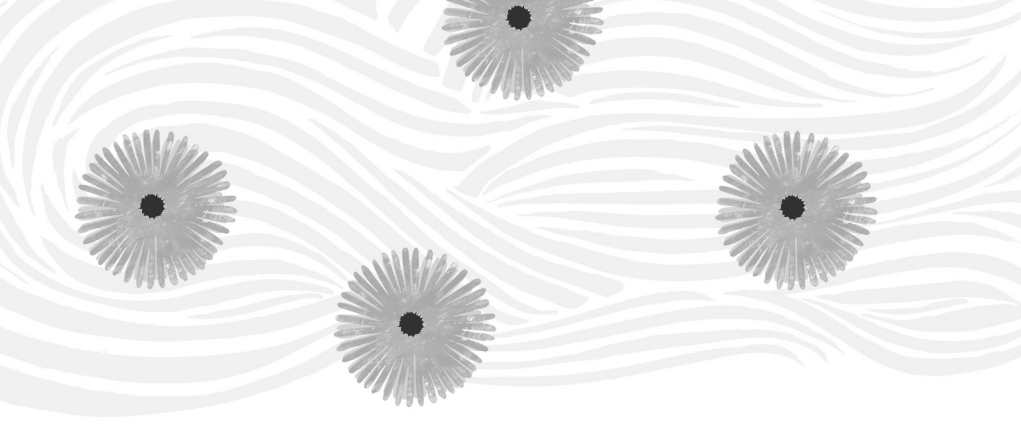
“Unut gitsin,” diye kestirip attı, benden uzaklaşırken ellerini havaya kaldırdı. Bense sadece onun giderek küçülmesini, her şey gibi onun da renkliden siyah-beyaza dönüşmesini izledim. Bir süre orada durarak ne yapacağımı, nasıl hareket edeceğimi, Caelin’in artık yanımda olmadığı bir dünyada nasıl hayatta kalacağımı bulmaya çalıştım.

O gece yatak odamın kapısını usul usul kapattım. Kilidi doksan derece sağa çevirdim ve emin olmak için tokmağı olabildiğince sertçe çektim. Sonra dönüp yatağıma baktım. Çarşaf ve yorgan temizdi ve mükemmel bir şekilde gerilmişti. Olanları birine anlatmadan bir dakika daha durmaya tahammülüm yoktu. Telefonumu cebimden çıkarıp Mara’yı aramaya niyetlendim. Ama son anda durdum.

Tavandaki lambayı ve masa lambamı açıp uyku tulumumu dolabımın en üst rafından çekip çıkardım. Tulumu yere sererek yatağımda uyuyamamanın asıl sebebi dışında bir sebep düşünmeye çalıştım. Yatak odamın zeminine yarı düşer, yarı yığılır gibi uzandım. Yastığımı başıma çekip öyle ağladım ki nasıl duracağımı bilmiyordum. Günlerce sürmüş gibi gelen bir süre boyunca ağladım. Hepsini kullanmışım, gözyaşı kanallarımı bozmuşum

gibi gözyaşım kalmayana kadar ağladım. Sonra sesler çıkarmaya başladım; kesik nefesler ve burun çekmeler. Uykuya dalarsam bir daha uyanmazmışım gibi hissettim. Aslında tam da öyle olmasını umuyordum.

EĞER CEHENNEM DİYE bir şey varsa, lise kafeteryası gibi görünüyormuş olmalıydı. Kış tatilinden sonraki ilk gündü. Hayatıma geri dönmek için fazlasıyla çaba sarf ediyordum. Eskiye geri dönmek için. Eskiden olduğum kişiye.

Öğle yemeği kuyruğundan çıkıp Mara'yı bulmak için etrafı taradım. En sonunda onu kalabalık, gürleyen kafeteryanın karşı tarafında, elini başının üzerine kaldırmış sallarken buldum. Pencerelere yakın esintili köşede bize yer tutmuştu. Attığım her adım önüme geçen, bağırın, gürültüden sesini duyurmak isteyip de her şeyi daha kötü hâle getiren biri tarafından kesiliyordu.

"Hey!" diye seslendi Mara ben yaklaşıncaya. "Stephen erken gelip bize masa ayırdı." Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı ki geçen hafta dış tellerinden kurtulduğu için tüm gün boyunca gülümseyip durmuştu.

"İyiymiş," diyebildim. Bu masayı tutmanın büyük ikramiye-yi tutturmak gibi olduğunu biliyordum. Fazla göze çarpmamalı, her zamanki gibi hedeften uzak olmalıydık. Ancak Stephen'a yalnızca hafifçe gülümseyebildim.

Stephen Reinheiser, diğer adıyla Şişko Çocuk, yıllıktan tanı-

dığımız kibar, iyi biriydi ve ara sıra öğle yemeğinde yanımızda otururdu. Arkadaşımız sayılmazdı. Yalnızca bir tanıdıktı. Benimle Mara'dan farklı bir inek tipi idi. Biz kulüplere, bandoya katılırdık. Ama o gerçekten hiçbir yere uyum sağlamıyordu. Fark etmezdi gerçi çünkü aramızda sessiz bir anlayış vardı. Stephen'ı ortaokuldan beri tanıyorduk. Yedinci sınıftayken annesinin öldüğünü biliyorduk. Yaşadıklarının en az bizimki kadar, hatta daha trajik olduğunu biliyorduk. O yüzden birbirimizin arkasını kolluyorduk. Yani aramızdan biri öğle yemeği için bir masa kapabilirse o masa hepimize aitti ve bunun neden önemli olduğunu konuşmamıza gerek yoktu.

"Edy?" Stephen her zamanki duraksayan tavıyla söze başladı. "Şey, Simmons'un dersindeki tarih projesi için birlikte çalışmak ister misin diye merak ediyordum."

"Ne projesi?"

"Bu sabah bahsettiği. Hani konu için örnekleri dağıttı ya," diye hatırlattı bana. Ama hiçbirini hatırlamıyordum. Fark edilmiş olmalıydı çünkü Stephen dosyasını açarak bir yığın kâğıt çıkardı ve masanın üzerinden kaydırdı. "Ben 'Kristof Kolomb: Kahraman mı Yoksa Kötü Adam mı?'yı düşünüyordum."

Kâğıda bakarken onu ilk kez gördüğümünden emindim. "Ah. Tamam. Peki. Kulağa güzel geliyor. Kolomb."

Mara küçük aynasını çıkarıp dilini takıntılı bir şekilde pürüzsüz yüzeyde gezdirerek milyonuncu kez dişlerini inceledi. "Tanrım, diğer herkesin dişi gerçekten böyle mi hissettiriyor?" diye sordu dalgın dalgın.

Ancak ikimizden biri cevap veremeden koca bir filo dolusu mısır tanesi topu masamıza doğru atılmaya başladı. Mara, "İyy, Tanrım," diye haykırdı. Başını sallarken küçük sarı toplar tek tek yere yuvarlanıyordu. Cephanenin geldiği tarafa, Mara telaşla uzun saçlarını parmaklarıyla tararken sandalyelerinden düşercesine isterik bir şekilde gülen acınası kolej montlarının içindeki ikinci sınıf erkeklerinin oturduğu yere doğru baktım. Mara'nın

sesini beynimde yankılanıyormuş gibi duyuyordum, “Hep-sini aldım mı?” Ona baktım ama her şey uzakta, ağır çekimde oluyormuş gibiydi. Stephen, Bologna sandviçini küçük plastik sandviç çantasının üzerine bırakarak bir şey yapmak üzereymiş gibi boğazını temizledi. Sonra onun yerine sanki lanet olası sandviçe fazlasıyla odaklanıyormuş da başka bir şey düşünmesi mümkün değilmiş gibi aşağıya doğru baktı.

“Bomba geliyor!” diye bağırdığını duydum birinin.

Başımı, içlerinden biri –aptal sırtışlı ve sivilceli yüzlü olanı– görüşünü hizalayıp açık yeşil bezelyelerle tepeleme dolu ucuz, bükülebilir metal kaşığı fırlatmaya hazırlarken döndürdüm. İşaretparmağı kaşığın ucunu hafifçe geriye doğru çekti.

Derken bir çeşit sıcak, beyaz ışık gözlerimin önünde parladı, kalbimin kontrolünü ele geçirerek onun kontrolsüz bir şekilde atmasını sağladı. Beynim olmadan bedenimin nasıl bu kadar hızlı hareket ettiğini anlayamadan yerimden kalkmışım. Sivilce surat bana doğru gözlerini kıstı, masa arkadaşları ona tezahürat ederken gülümsemesi genişledi. Parmağını tetikmişçesine saldı. Bir kaşık dolusu bezelye doğrudan göğsüme çarptı, ardından tüm gürültünün içinde ayırt edebildiğime yemin edeceğim küçük, donuk, dümdüz patırtılarla yere düştü.

Gezegen birdenbire yörüngesinde dönmeyi bıraktı. Dünya-daki bütün gözler gömleğimin ön kısmında yeşil bir bezelye lapasıyla öylece dikilişimi izlerken bir anlığına her yer sessizleşti. Sonra zaman tekrar akmaya başladı. Kafeteryada kakofoni baş gösterdi. Yeryüzü tekrar güneşin etrafında dönmeye başladı. Tüm kafeteryanın bağırtıları ve kahkahaları bedenimden bir sel gibi geçti. Beynim fazla ısınmaya başladı. Ve koştum, sadece uzaklaştım.

Ben kafeteryadan tüm hızımla kaçarken Mara’nın, avuçları sıkıcı floresan lambalarına bakar hâlde, *Ne yapıyorsun?* diye mırıldanarak beni izlediğini biliyordum. Stephen’ın ağzı açık bir bana, bir Mara’ya, bir Bologna sandviçine baktığını da biliyordum. Ama duramazdım. Geri dönemezdim. Oraya tekrar dö-

nemezdim. Asla. Öğretmen izni olmadan, iznim olmadan, kafamda, *Bas git buradan*, dışında herhangi mantıklı bir düşünce olmadan bastım gittim.

Koridorda hızla yürüdüm. Zar zor nefes alıyordum, bir şey beni hem içten hem de dıştan boğuyordu. Otomatik pilottaki ayaklarım koridoru ve yukarı çıkan merdivenleri aştı, duracağım bir yer, herhangi bir yer arıyordum. Kütüphanenin çift kapılarını iterek geçtiğimde dışarı çıkmışım gibi hissettim. Burada nedense her şey daha aydınlıktı ve her şey normal temposundaydı, girişte dikilirken benim de kalbimin hızı yavaşlamıştı. İçeride, kütüphaneye dağılmış birkaç çocuk vardı. Kimse bana bakmıyordu bile.

Kitap ödünç verme masasının arkasındaki kapı açılıp içinden elindeki yığınla kitabı kolunda dengede tutmaya çalışan Bayan Sullivan çıktı. Bana sımsıcak gülümsedi. “Merhaba. Senin için ne yapabilirim?” diye sordu, kitapları tezgâha yerleştirirken.

Beni saklayın, demek istedim ona. Yalnızca dünyadan saklayın beni. Ve o kapılardan tekrar geçmeme asla izin vermeyin. Ama yapmadım. Hiçbir şey söylemedim. Yapamazdım.

“İçeri gelsene,” diyerek eliyle içeriyi işaret etti. “Kayıt kâğıdı burada,” dedi kâğıt altlığını önüme yerleştirerek.

Kâğıt altlığının tepesindeki bir sicime bağlanmış tükenmez kalem elime aldım. Parmaklarımın arasında yemek çubuğuymuş gibi bir his veriyordu, kalem kâğıda bastırırken elim titriyordu. Tarihi, adını, saati ve nereden geldiğini yazmalıydın. Gelip gittiğimiz her yerde bunu yapmak zorundaydık.

Bayan Sullivan adım olması gereken karalamaya baktı. “Adın ne demiştin?” diye sordu nazikçe.

“Eden,” diye cevapladım kısık bir sesle.

“Eden, pekâlâ. Ve nereden geliyorsun?” O kutuyu boş bırakmışım.

Ağzımı araladım ama ilk başta hiç ses çıkmadı. Yeniden gülümseyerek bana baktı.

“Öğle yemeğinden. Burada olmak için iznim yok,” diye itiraf ettim bir tür kaçakmışım gibi hissederek. Masanın karşısından

ona bakarken gözyaşlarının gözlerime hücum ettiğini hissedebiliyordum.

“Sorun değil, Eden,” dedi yumuşak bir şekilde.

Gömleğimin koluyla gözlerimi sildim.

“Aslında sanırım bunun için bir çözümüm var.” Başını sallayarak gömleğimin önündeki yeşil lekeleri işaret etti. “Neden ofisime gelmiyorsun?”

Tezgâhın yanındaki yarım kapıyı iterek beni içeri aldı. “Otur sana,” dedi kapıyı arkamızdan kapatırken.

Masasının çekmecelerinden birini karıştırıp bir sürü tükenmez, kurşun ve fosforlu kalem çıkardı. Ofisi aydınlık ve sıcaktı. Köşede üzeri sadece çeşit çeşit bitkilerle dolu koca bir masa vardı. Kitaplar ve kütüphaneler hakkındaki posterler duvarına asılmıştı ve Başkan’ın elinde kitapla gülümsediği o oku posterlerinden de vardı. İçlerinden biri diyordu ki: KİTAPSIZ BİR ODA RUHSUZ BİR BEDEN GİBİDİR. –CICERO.

“Hah. Buldum işte!” Bana şu leke çıkaran kalemlerden uzattı. “Yanımda hep bir tane bulundururum. Birazcık sakarım da, o yüzden sürekli üzerine bir şeyler dökerim.” Benim kalemin süngerimsi ucunu gömleğimdeki lekelerle sürmemi izlerken gülümsedi.

“Lütfen beni oraya geri göndermeyin,” diye yalvardım. Umutsuz ve yorgun değilmişim gibi göstermeye tenezzül edemeyecek kadar umutsuz ve yorgundum. “Sizce bundan sonra öğle yemeklerinde gönüllü olarak falan çalışabilir miyim? Ya da onun gibi bir şey?”

“Keşke sana evet diyebilseydim, Eden.” Kaşlarını çatarak durakladı. “Ama ne yazık ki bu aralar gönüllü sayımız kapasitesini aştı. Fakat bence sen buraya gayet iyi uyum sağlayabilirsin, gerçekten. İlgileneceğin başka bir zaman var mı, mesela çalışma salonu saatinde?”

“Hiç yer olmadığına gerçekten emin misiniz çünkü ben gerçekten ama gerçekten öğle yemeğinde olamam artık.” Gözlerimin tekrar yanıp sulandığını hissettim.

“Nedenini sorabilir miyim?”

“Konu... kişisel, sanırım.” Ama esasında küçük düşürücüydü. Öğle yemeklerinde saklanmak zorunda kalmak ama yine de üzerine yemek fırlatılması ve hiçbir şey yapamamak, arkadaşlarının da sana ya da kendilerine yardım edemeyecek kadar çok korkmuş olmaları aşırı utanç vericiydi. Özellikle kendi evinde, kendi yatağında, güvende olman gereken tek yerde saldırıya uğrayıp orada da kendini savunamamışken. Tüm bu sebeplerden konu kişiseldi – “neden” gibi bir soruya cevap verilemezdi. Bu kadın bana tatlı tatlı bakıp yardımcı olabileceği bir yanıt beklerken olmazdı. Ama yardımcı olamayacağı için boğazımı temizleyip, “Sadece kişisel,” diye tekrarladım.

“Anlıyorum.” Başını eğip tırnaklarına baktı ve üzüntüyle gülümsedi. Gerçekten anladığını mı yoksa bunun öylesine söylediği bir şey mi olduğunu merak ettim.

Tam kalkıp gitmek üzereyken yüzünde bir şey değişti. Her halükârda bana izin verecekmiş, bana acıyacakmış gibi baktı.

“Eh,” diye söze başladı. “Aklımda bir fikir vardı, belki sen de ilgilenirsin?”

Ona biraz yaklaştım, kendimi tam anlamıyla koltuğun kenarına itmiştim.

“Bir öğrenci kulübü kurmayı düşünüp duruyordum, öğle yemeği sırasında buluşacak bir kitap kulübü. Ders programı dışında okumak isteyen herkese açık olacak. Resmî olmayan bir tartışma grubu gibi olacak. Bu senin yapmak isteyeceğin bir şey mi?”

“Evet! Kesinlikle evet, evet. Kitaplara bayılırım!” Sonra daha sakın bir şekilde ekledim, “Yani, okumayı severim o yüzden kitap kulübü, şey, harika olurdu.” Kendimi daha fazla konuşmaktan zorla alıkoydum.

“Tamam, güzel, bu harika. Şimdi, okul kurallarına göre bir kulübün kurulabilmesi için en az altı üyesi olması lazım. Yani ilk olarak, katılmak isteyecek birilerini tanıyor musun?”

“Evet, sanırım, belki iki kişi... birisi kesin.”

“Bu da bir başlangıç, güzel bir başlangıç. Eğer bunu gerçekten yapmak istiyorsan biraz ayak işi yapman gerekecek, olur mu? Benim tek işim danışmanlık olacak, yönetici gibi, grubun kendisi temelde öğrenciler tarafından yönetilecek, onlar tarafından ayarlanacak. Bu sizin grubunuz, benim değil. Aklına yatıyor mu?”

“Evet, evet. O zaman ne yapmalıyım, yardımcı olmak için?”

“El ilanları hazırlayıp okula asabilirsin. Yeterince insanın ilgisini çekip çekemeyeceğimize bakalım önce.”

“Bunu yapabilirim. Hemen şimdi yapabilirim.”

Hafifçe güldü. “Şu anda yapmak zorunda değilsin ancak hevesini takdir ediyorum. Aslında, hepsini sen yapmak zorunda değilsin. İsteyip istemediğini düşünebilmek için biraz zaman ayırabilirsin.”

“Eminim. İstiyorum, gerçekten.”

“Tamam. Oldu o zaman. Evrak işlerini öğleden sonra halledeceğim, ne dersin?”

“Harika!” diye bağırđım, sesim yüksekti ve masanın üstünden atlayıp kollarımı boynuna dolama isteğini bastırmaya çalışırken titriyordu. “Gerçekten kulağı harika geliyor!”

Hemen ardından, oracıkta el ilanlarını hazırladım ve günün sonunda duvarlara astım.